

ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี ในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว Thai Language Usage Errors of Korean Masters of Ceremonies in Travel Documentary Television Shows

ชัยเชษฐ์ จิตต์ประสงค์ (Chaiyachet Chitprasong)¹
รัชณีญา กลิ่นน้ำหอม (Ratchaneeya Klinnamhom)²

Received: February 26, 2021

Revised: May 17, 2021

Accepted: August 13, 2021

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ตามแนวทางการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง โดยข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ รายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวที่ออกอากาศในปี พ.ศ. 2559 จำนวน 6 ตอน และนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย 3 ลักษณะ ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงซึ่งเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงวรรณยุกต์ การออกเสียงสระ และการออกเสียงพยัญชนะ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำซึ่งเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง และ

¹ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Master of Arts Program in Thai, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

² คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

การใช้คำผิดความหมาย และประการสุดท้าย คือ ข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์ซึ่งเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การขาดคำที่จำเป็น และการเรียงลำดับคำ ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย คือ การแทรกแซงจากภาษาแม่ และความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษาของผู้พูดชาวเกาหลี

คำสำคัญ: ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย, ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ, พิธีกรชาวเกาหลี

Abstract

The purpose of this research was to explore the types of Thai language usage errors made by Korean masters of ceremonies in television travel documentary television shows. The data were six television travel documentary television shows broadcast in A.D. 2016. The research results were presented in descriptive analysis. The findings revealed that there were three types of Thai language usage errors. The first type was the errors in pronunciation, namely: the pronunciation of intonations, vowels, and consonants, respectively. The second type was the errors in word usage: wrong use of nouns such as classifier, and words with wrong meanings, respectively. The third type was the errors in grammar. For example, unnecessary use of words, deletion of necessary words, and wrong order of words, respectively. The analysis of these three types of errors revealed that the major factors of errors arose from L1 interference and deficiency of language developmental errors of the Korean masters of ceremonies.

Keywords: Thai Language Usage Errors, Thai as a Foreign Language, Korean Masters of Ceremonies

บทนำ

ปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้คนต่างชาติต่างภาษาหรือต่างวัฒนธรรมสะดวก รวดเร็วมากยิ่งขึ้น ความต้องการที่จะติดต่อสื่อสารกันทำให้ผู้คนต่างสนใจที่จะเรียนภาษาต่างประเทศมากขึ้น ภาษาไทยก็นับเป็นภาษาหนึ่งที่ชาวต่างชาติสนใจที่จะศึกษาเรียนรู้ ชาวต่างชาติกลุ่มหนึ่งที่สนใจเรียนหรือใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คือ ชาวเกาหลี ในปี พ.ศ. 2563 หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ รายงานว่า มีชาวเกาหลีอาศัยอยู่ในประเทศไทยประมาณ 20,000 คน ชาวเกาหลีส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เช่น ร้านอาหาร บริษัทท่องเที่ยว ทำงานในบริษัทเอกชน และทำงานด้านบันเทิง เป็นต้น (Bangkok Post, 2020) ในจำนวนนี้มีชาวเกาหลีทำงานด้านสื่อสารมวลชน โดยทำหน้าที่เป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ซึ่งเป็นงานที่ต้องใช้ความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสาร เช่น รายการประเภทสารคดีท่องเที่ยวซึ่งเป็นรายการที่ให้สาระความรู้และความบันเทิง สามารถรับชมได้ทุกเพศทุกวัย และยังเป็นรายการที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐเพื่อกระตุ้นให้คนไทยและคนต่างชาติได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังชุมชนต่าง ๆ

สมรรถนะที่สำคัญประการหนึ่งของการเป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ คือ การใช้ภาษา (เชมินิจ จามิกรณ์, เอกสิทธิ์ สนามทอง, อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล และดวงเดือน จันทร์เจริญ, 2563, หน้า 105) จึงเป็นที่น่าสนใจว่า ถ้าพิธีกรเป็นชาวต่างชาติจะมีทักษะหรือสมรรถนะในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการพูดเป็นอย่างไร จะมีปัญหาหรืออุปสรรคในการสื่อสารกับคนไทยมากน้อยเพียงใด และปัจจัยใดที่ส่งผลต่อข้อผิดพลาดเหล่านั้นบ้าง เพราะจากการศึกษาข้อมูลการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีเบื้องต้น พบลักษณะการใช้ภาษาไทยที่ต่างจากหลักภาษา ได้แก่ การออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่น ออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นวรรณยุกต์โท หรือการเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง เช่น “ผมภาษาไทยไม่รู้” ที่ถูกต้องคือ “ผมไม่รู้ภาษาไทย” เป็นต้น งานวิจัยในอดีตศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่อง ข้อผิดพลาด และปัญหาการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองในทักษะด้านการพูดและการออกเสียง ผลการศึกษาพบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงต่างจากระบบเสียงภาษาไทย การใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่และความหมาย และข้อบกพร่องด้านโครงสร้างประโยค (จินดารัตน์ ธรรมรุ่งฤทธิ์, 2553; ณัชชา เงินธรรม,

2557; นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2551; สรสิริ วรรณธรม, 2539) ด้วยลักษณะของข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยเหล่านี้ อาจส่งผลให้การสื่อความหมายหรือเจตนาของผู้ใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้องและไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารได้

ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งจะศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารของพิธีกรชาวเกาหลีตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ข้อมูลที่ได้จะทำให้ทราบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างไร และปัจจัยอะไรที่ส่งผลต่อข้อบกพร่องดังกล่าว ประกอบกับงานวิจัยที่ผ่านมายังไม่พบการศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวต่างประเทศในบริบทการสื่อสารของการเป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ไทย ทั้งนี้ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อชาวต่างชาติที่เรียนรู้และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง และเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ดังนี้

ความหมายของข้อบกพร่อง

สำหรับการนิยามความหมายคำว่า “ข้อบกพร่อง” ในการวิจัยนี้ได้ประยุกต์แนวคิดจาก Corder (1981) ที่กล่าวว่า “ข้อผิดพลาด (error) คือ สิ่งที่สะท้อนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ข้อผิดพลาดไม่ใช่สัญญาณของการยับยั้งการเรียนรู้” และราชบัณฑิตยสถาน (2557, หน้า 152) ที่อธิบายว่า “ข้อผิดพลาด (error) คือ การใช้ภาษาในการพูดหรือการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่รู้ภาษาดีเห็นว่ายังบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์ ซึ่งอาจเป็นคำ โครงสร้าง วัจนกรรม ฯลฯ” ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงนิยามว่า “ข้อบกพร่อง (error) หมายถึงความบกพร่องจากการใช้ภาษาไทยของผู้ใช้ภาษาชาวเกาหลีเป็นภาษาแม่ที่ส่งผลให้การสื่อสารไม่สมบูรณ์ โดยศึกษาวิเคราะห์เรื่อง การออกเสียง การใช้คำ และประโยคตามหลักภาษา”

ประเภทของข้อบกพร่อง

จากการศึกษาการจัดประเภทข้อบกพร่องตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์และ ผู้วิจัยหลายท่าน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการจัดประเภทข้อบกพร่องตามส่วนประกอบของ ภาษา (language components) ตามแนวคิดของ Dulay, Burt, and Krashen (1982; Odlin, 1989) เป็นลักษณะที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยและ ครอบคลุมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกประเภทข้อบกพร่องออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านระบบเสียง (phonology) ซึ่งระบบเสียงภาษาไทย ประกอบด้วย หน่วยเสียงหลัก 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียง วรรณยุกต์ ข้อบกพร่องด้านความหมายและคำ (semantics and lexicon) ประกอบด้วย การใช้คำตามความหมายและการใช้คำตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ ข้อบกพร่องด้าน ไวยากรณ์ (grammar) เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค และ ข้อบกพร่องด้านการสื่อความ (discourse) คือ การสื่อเจตนา ทั้งในฐานะผู้ส่งสาร และ ผู้รับสาร

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษา ที่สองไม่ได้เกิดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) เท่านั้น Richards (1994) ศึกษาข้อบกพร่องการพูดภาษาอังกฤษของชาวต่างชาติจากหลากหลายประเทศ โดยเขาได้ระบุปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องไว้ 2 ประเภท ได้แก่ ข้อบกพร่องที่ เกิดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) และข้อบกพร่องที่เกิดจาก ความไม่สมบูรณ์ทางภาษาของผู้เรียน (intralingual and developmental errors) ประกอบด้วย การสรุปเกินการ (overgeneralization) คือ การใช้คำศัพท์หรือกฎไวยากรณ์ ในภาษาเป้าหมายให้ครอบคลุมบริบทที่ไม่เหมาะสม การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions) คือ การนำสิ่งที่รู้แล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ได้ไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเกิดจากการท่องจำหรือการเทียบเคียงที่ผิดลักษณะ การใช้ภาษา เบี่ยงเบนจากมาตรฐาน (incomplete application of rules) คือ การดัดแปลงกฎ ทางไวยากรณ์แต่ทำไม่ได้ไม่สมบูรณ์ และการสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized) คือ การเข้าใจข้อแตกต่างของกฎหรือหน่วยภาษา ไม่ถูกต้อง แนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) มีการจัดประเภทของ

ข้อบกพร่อง โดยกำหนดความแตกต่างระหว่างข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) เป็นข้อบกพร่องที่มีผลมาจากการแทรกแซง (interference) หรือการถ่ายโอนภาษาเชิงลบ (negative transfer) จากภาษาแม่ของผู้เรียนต่อการเรียนรู้หรือการใช้ภาษาเป้าหมาย กับข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error) เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายอย่างไม่สมบูรณ์หรือการใช้ภาษาเป้าหมายไม่ถูกต้อง โดยได้รับอิทธิพลจากเรื่องที่เรียนรู้แล้วในภาษาเป้าหมาย แต่นำกฎเกณฑ์ของเรื่องหนึ่งไปใช้กับเรื่องอื่น ๆ ซึ่งการจำแนกปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องดังกล่าวเพื่อที่จะอธิบายถึงสาเหตุของข้อบกพร่อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า งานวิจัยจำแนกได้เป็น 2 กลุ่มกว้าง ๆ ได้แก่ งานวิจัยที่มุ่งศึกษาข้อบกพร่องด้านกฎเกณฑ์การใช้ภาษา เช่น เสียง คำ ไวยากรณ์ (ณัชชา เงินธรรม, 2557; นวลทิพย์ เพิ่มเพชร, 2551; สรสิริ วรวรรณ, 2539) และงานวิจัยที่มุ่งศึกษาทั้งด้านกฎเกณฑ์การใช้ภาษาและข้อบกพร่องด้านการสื่อสาร (จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์, 2553) ในงานวิจัยของจินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์ (2553) เป็นงานวิจัยหนึ่งที่แสดงผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องทั้งสองด้าน จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์ศึกษาข้อบกพร่องเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม: กรณีศึกษาการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีน โดยประยุกต์ใช้แนวคิดข้อบกพร่องด้านการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และแนวคิดเรื่องจุดมุ่งหมายและพลังวัจนกรรม ผลจากการศึกษาพบข้อบกพร่อง 3 ประเภท ได้แก่ 1) ข้อบกพร่องด้านกฎเกณฑ์การใช้ภาษา ประกอบด้วย การออกเสียงผิด การใช้คำผิดหน้าที่และความหมาย การเรียบเรียงคำในประโยคผิดหลักวากยสัมพันธ์ 2) ข้อบกพร่องด้านการสื่อเจตนา เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากผู้ไม่เข้าใจของภาษาเลือกใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมจนกระทั่งสื่อเจตนาผิด เช่น ชาวอเมริกันบอกลาเพื่อนชาวไทย โดยคาดว่าจะเป็นการไม่ได้กลับมาพบกันอีกจึงได้กล่าว “ลาก่อนนะ” ขณะที่เพื่อนชาวไทยตอบกลับว่า “อืม แล้วพบกันนะ” โดยไม่เข้าใจเจตนาการสื่อความของชาวอเมริกัน และ 3) ข้อบกพร่องด้านการตีความเจตนา เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากผู้ไม่เข้าใจของภาษาตีความเจตนาในถ้อยคำของผู้พูดชาวไทยผิด เช่น อาจารย์ชาวไทย

ถามอาจารย์ชาวจีนว่า “อาจารย์ กินมะขามเป็นไหม” อาจารย์ชาวจีนแสดงท่าที่ไม่พอใจ แล้วตอบกลับว่า “ทำไมละ ทำไมจะกินไม่เป็น” ทั้งนี้อาจารย์ชาวไทยมีเจตนาถามข้อเท็จจริงและจะชวนทานมะขามด้วยกัน แต่อาจารย์ชาวจีนเข้าใจว่าเป็นเจตนาดูหมิ่น จินดารัตน์ได้อธิบายสาเหตุของข้อบกพร่องในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมโดยพิจารณาผ่านมโนทัศน์เกี่ยวกับค่านิยม (value) และแบบแผนทางสังคม (social convention) ต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเลือกใช้ถ้อยคำหรือการตีความเจตนา ซึ่งพบว่ามโนทัศน์ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์สังคมทั้งหมด 4 มโนทัศน์ที่ส่งอิทธิพลให้เกิดข้อบกพร่องในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม โดยข้อบกพร่องในการสื่อสารระหว่างชาวอเมริกันกับชาวไทยมีแนวโน้มว่ามักเกี่ยวข้องกับมโนทัศน์เรื่องระยะห่างทางอำนาจ และวัฒนธรรมบริบทสูง-ต่ำ ในขณะที่ข้อบกพร่องในการสื่อสารระหว่างชาวจีนกับชาวไทยมักเกี่ยวข้องกับมโนทัศน์เรื่องความสัมพันธ์กับอุปลักษณ์เรื่อง “หน้า” ส่วนมโนทัศน์ที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการสื่อสารระหว่างชาวอเมริกันกับชาวไทย และระหว่างชาวจีนกับชาวไทยคือ “มโนทัศน์เรื่องความเกรงใจ” ซึ่งการพิจารณาข้อบกพร่องในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมควบคู่ไปกับมโนทัศน์ทางสังคมเหล่านี้ช่วยสะท้อนให้เห็นว่าการยึดถือค่านิยมหรือเงื่อนไขทางสังคมที่แตกต่างกันก็สามารถสร้างปัญหาในการสื่อสารได้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าข้อบกพร่องด้านภาษา

ขณะที่งานของณัชชา เงินธรรม (2557) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยคภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลี โดยวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองทั้ง 3 ระดับ ได้แก่ ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง ระดับละ 10 คน รวมจำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาด 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดด้านคำ (lexical errors) เป็นข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการเลือกใช้คำผิดในกลุ่มประโยคขอร้อง ประโยคปฏิเสธ และประโยคใช้คำกริยาหน้าบุพบทวลี ซึ่งมีจำนวนข้อผิดพลาดที่ใกล้เคียงกันในผู้เรียนทั้ง 3 ระดับ และ 2) ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้าง (structural errors) แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ การลำดับคำผิด (misorder) การใช้คำเกิน (addition) และการขาดคำที่จำเป็น (omission) ส่วนสาเหตุของข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำและโครงสร้างประโยคภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลีทั้ง 3 ระดับ มีทั้งหมด 7 ประการ ได้แก่ การแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) การนำกฎเกณฑ์ที่เคยเรียนมาประยุกต์ใช้ในประโยค

ที่คล้ายกัน (overgeneralization) การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions) การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized) การสับสนในกฎเกณฑ์ของภาษาเป้าหมาย (confusing rule) ภาษาระหว่างกลาง (interlanguage) และการล้มชั่วขณะหรือปลั่งปาก ซึ่งข้อผิดพลาดของผู้เรียนเกาหลีระดับต้นมักมีสาเหตุเกิดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) เป็นสำคัญ โดยเฉพาะการนำโครงสร้างภาษาเกาหลีมาใช้ในประโยคภาษาไทย ส่วนข้อผิดพลาดของผู้เรียนเกาหลีระดับกลางและระดับสูงมีปัจจัยเกิดจากพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนยังไม่สมบูรณ์ (intralingual and developmental errors) เพราะลักษณะข้อผิดพลาดพบว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจโครงสร้างประโยคภาษาไทยแล้ว แต่ยังมีลักษณะการใช้ภาษาที่ละเมิดกฎเกณฑ์ สรุปกฎเกณฑ์ของภาษาไทยผิด และสับสนหรือปลั่งเปลือ

วิธีการวิจัย

การศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ซึ่งมีพิธีกรชาวเกาหลีทำหน้าที่ดำเนินรายการในรูปแบบพิธีกรเดี่ยวเป็นเพศหญิง 1 คน และเพศชาย 2 คน โดยเพศเป็นตัวแทนหนึ่งที่ส่งผลให้ลักษณะการใช้ภาษามีความแตกต่างกันบางลักษณะ ดังนั้นจึงช่วยส่งผลให้งานวิจัยนี้ได้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น โดยรายการโทรทัศน์ที่เลือกมาวิเคราะห์เผยแพร่ผ่านทางสถานีโทรทัศน์ในระบบดิจิทัล ตั้งแต่วันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2559 ถึง วันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2559 ผู้วิจัยคัดเลือกรายการที่จะมาวิเคราะห์ด้วยการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) รวมจำนวน 6 ตอน บันทึกเสียงการออกอากาศเป็นภาษาไทยควบคู่กับสัทอักษร (phonetic) และมีการทวนสอบความถูกต้องโดยเจ้าของภาษาจำนวน 3 ท่าน ก่อนจะนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ระบุลักษณะข้อบกพร่องที่พบเพื่อจัดประเภทข้อบกพร่อง ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการออกเสียง ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ และข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์

3.2 บันทึกจำนวนข้อบกพร่องลงในตารางตามประเภทที่จำแนกไว้ นำมาหาค่าคำนวณทางสถิติโดยคิดเป็นร้อยละ เพื่อให้เห็นความถี่ของข้อมูลข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี

3.3 พิจารณาลักษณะข้อบกพร่องเพื่อกล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

4. นำเสนอผลการวิเคราะห์แบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาโดยแบ่งเป็น 3 ประเด็น คือ ข้อบกพร่องด้านการออกเสียง ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ และข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ข้อบกพร่องด้านการออกเสียง

ระบบเสียงภาษาไทยประกอบด้วยหน่วยเสียงหลัก 3 กลุ่มหน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทยทั้ง 3 กลุ่มหน่วยเสียง ดังนี้

ตาราง 1

จำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	จำนวน	ร้อยละ
สระ	103	26.55
พยัญชนะ (พยัญชนะต้นควบ และพยัญชนะท้าย)	102	26.29
วรรณยุกต์	183	47.16
รวม	388	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า พิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงวรรณยุกต์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.16 ส่วนข้อบกพร่องด้านการออกเสียงสระ และพยัญชนะ (พยัญชนะต้นควบ และพยัญชนะท้าย) อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 26.55 และ 26.29 ตามลำดับ

1.1 การออกเสียงสระ ผลการวิเคราะห์พบว่า พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงสระต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 15 หน่วย ได้แก่ /aa a ɔɔ ɛɛ ii uu e o ee ɾɾ u ua i ɛ ɯɯ/ ดังนี้

ตาราง 2

จำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ออกเสียงเป็น	จำนวน	ร้อยละ
/aa/	/a, ɛɛ/	33 (32, 1)	32.05
/a/	/aa, u/	18 (17, 1)	17.48
/ɔɔ/	/o, ɔ, ɯɯ, uu/	13 (8, 3, 1, 1)	12.62
/ɛɛ/	/ɛ, e, a/	8 (4, 3, 1)	7.77
/ii/	/i/	6	5.83
/uu/	/u/	5	4.85
/e/	/ɛɛ, ee, ɾɾ/	4 (2, 1, 1)	3.88
/o/	/ɔɔ, a, ua/	4 (2, 1, 1)	3.88
/ee/	/ɛɛ, ɯ, a/	3 (1, 1, 1)	2.91
/ɾɾ/	/ɔɔ/	2	1.94
/u/	/ɯ, ɯɯ/	2 (1, 1)	1.94
/ua/	/oo, u/	2 (1, 1)	1.94
/i/	/ii/	1	0.97
/ɛ/	/e/	1	0.97
/ɯɯ/	/ɯ/	1	0.97
รวม		103	100.00

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นลักษณะเด่นด้านการออกเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลี 3 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น การออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว และการออกเสียงเปลี่ยนเสียงสระ

1.1.1 การออกเสียงคำที่ประสมกับสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น เช่น

“ข้าว [khaaw²]” ออกเสียงเป็น “เข้า [khaw²]”

“ขนมจีน [kha¹ nom⁴ ciin⁰]” ออกเสียงเป็น “ขนมจีน [kha¹ nom⁴ cin⁰]”

1.1.2 การออกเสียงคำที่ประสมกับสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว เช่น

“เย็น [jen⁰]” ออกเสียงเป็น “เยน [jeen⁰]”

“ลูกปิด [luuk² pat¹]” ออกเสียงเป็น “ลูกปาด [luuk² paat¹]”

1.1.3 การออกเสียงคำที่ประสมกับสระเสียงหนึ่งเปลี่ยนเป็นสระอีกเสียงหนึ่ง เช่น

“เคย [khrɛj⁰]” ออกเสียงเป็น “คอย [khɔwɔj⁰]”

“บำรุง [bam⁰ ruŋ⁰]” ออกเสียงเป็น “บำรุง [bam⁰ ruŋ⁰]”

ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว และออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นเพราะภาษาเกาหลีสระเสียงสั้นยาวไม่ปรากฏในหน่วยเสียงและไม่มีผลต่อการเปลี่ยนความหมายของคำ (ชูเคียง แบ, 2538, หน้า 67) ในขณะที่คำในภาษาไทยหากมีเสียงสระสั้นยาวต่างกันความหมายก็ต่างกัน ส่วนการออกเสียงสระเปลี่ยนเป็นเสียงอื่นอาจเกิดจากความสับสนหรือพลั้งเผลอของพิธีกรชาวเกาหลีเอง

1.2 การออกเสียงพยัญชนะ ผลการศึกษาพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะ 2 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะต้นควบ และการออกเสียงพยัญชนะท้าย ซึ่งสามารถแสดงความถี่และคำร้อยละได้ดังนี้

ตาราง 3

จำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะ (พยัญชนะต้นควบและพยัญชนะท้าย) ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	จำนวน	ร้อยละ
พยัญชนะต้นควบ	58	56.86
พยัญชนะท้าย	44	43.14
รวม	102	100.00

จากตาราง 3 แสดงว่า ค่าร้อยละของหน่วยเสียงพยัญชนะ คือ พยัญชนะต้นควบและพยัญชนะท้ายอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน คือ 56.86 และ 43.14 ตามลำดับ

1.2.1 การออกเสียงพยัญชนะต้นควบ จากการวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีพบลักษณะการออกเสียงที่ต่างไปจากระบบเสียงภาษาไทย คือ การไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือ หน่วยเสียง “ร /r/ ล /l/ ว /w/” โดยออกเสียงเพียงพยัญชนะต้นเดียว เช่น

“กรรไกร [kan⁰ kraj⁰]” ออกเสียงเป็น “กรรไกร [kan⁰ kaj⁰]”

“แปลกใจ [pleek¹ caj⁰]” ออกเสียงเป็น “แปลกใจ [pɛɛk¹ caj⁰]”

1.2.2 การออกเสียงพยัญชนะท้าย จากการวิเคราะห์การออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีพบลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ต่างไปจากระบบเสียงภาษาไทยทั้งหมด 3 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงผิดมาตรา การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด และการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด

1.2.2.1 การออกเสียงผิดมาตรา หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีที่ไม่ตรงกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในมาตรานั้น ๆ ตามระบบเสียงภาษาไทย เช่น

“มิตร [mit³]” ออกเสียงเป็น “มิก [mik³]”

“เครื่องบิน ออกเสียงเป็น “เครื่องบิง

[khrwan² bin⁰]” [khrwan² bin⁰]”

1.2.2.2 การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย เช่น

“ร้อน [rɔɔŋ³]” ออกเสียงเป็น “รอ [rɔɔ⁰]”

“ทุกคน [tʰuk³ khon⁰]” ออกเสียงเป็น “ทุกคน [tʰu³ khon⁰]”

1.2.2.3 การออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด หมายถึง การที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย เช่น

“ลีซู [lii⁰ suu⁰]” ออกเสียงเป็น “ลีซูด [lii⁰ sut³]”

“น้ำยาป่า ออกเสียงเป็น “น้ำยาปาง

[naam³ jaa⁰ paa¹]”

[naam³ jaa⁰ paaŋ⁰]”

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 3 ลักษณะ ทั้งนี้อาจมีปัจจัยเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่เพราะภาษาเกาหลีมีกฎการออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น หากพยางค์หลังเริ่มด้วยสระ พยัญชนะท้ายของพยางค์หน้าจะย้ายตำแหน่งเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์หลัง หรือพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้ากับพยัญชนะต้นของพยางค์หลังจะเปลี่ยนเป็นเสียงที่ใกล้เคียงกันหรือเปลี่ยนเสียงทั้งสองเสียง (ฌองส์ ฮวัน ซึง, 2541, หน้า 28)

1.3 การออกเสียงวรรณยุกต์ งานวิจัยนี้พิจารณาการออกเสียงวรรณยุกต์ในระดับข้อความ ซึ่งเสียงวรรณยุกต์อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้เมื่ออยู่ในข้อความที่พูดอย่างต่อเนื่องกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า พิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยทั้ง 5 หน่วย ดังนี้

ตาราง 4

จำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	จำนวน	ร้อยละ
จัตวา /4/	40	21.86
เอก /1/	39	21.31
ตรี /3/	38	20.77
สามัญ /0/	36	19.67
โท /2/	30	16.39
รวม	183	100.00

จากตาราง 4 แสดงว่า ความถี่และค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ตามการแบ่งประเภทของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2 กลุ่มจำแนกได้เป็น

1.3.1 กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone) เป็นกลุ่มวรรณยุกต์ที่มีระดับความถี่ของเสียงค่อนข้างคงที่หรือแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยในการออกเสียงตลอดทั้งพยางค์ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มวรรณยุกต์ระดับมีทั้งหมด 3 เสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์เอก เสียงวรรณยุกต์สามัญ และเสียงวรรณยุกต์ตรี ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงไม่ตรงตามระดับเสียง เช่น

“ติดใจ [tit ¹ caj ⁰]”	ออกเสียงเป็น	“ติดใจ [tit ³ caj ⁰]”
“อพพพ [ʔop ¹ pha ² jop ³]”	ออกเสียงเป็น	“อพพขยับ [ʔop ¹ pha ² jop ¹]”
“มากมาย [maak ² maaj ⁰]”	ออกเสียงเป็น	“มากหมาย [maak ² maaj ¹]”

1.3.2 กลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone) เป็นกลุ่มวรรณยุกต์ที่มีระดับความถี่ของการออกเสียงเปลี่ยนแปลงมากในช่วงพยางค์หนึ่ง ๆ เช่น การออกเสียงต้นพยางค์มีระดับต่ำแล้วเพิ่มเป็นระดับสูงอย่างรวดเร็วที่ปลายพยางค์ หน่วยเสียง

วรรณยุกต์ในกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมีทั้งหมด 2 เสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์จัตวา และเสียงวรรณยุกต์โท ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงไม่ตรงตามระดับเสียง เช่น

“ผิว [phiw ⁴]”	ออกเสียงเป็น	“พิว [phiw ⁰]”
“รสชาติ [rot ³ chaat ²]”	ออกเสียงเป็น	“รสชาติ [rot ³ chaat ¹]”

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่า พิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยทุกระดับเสียง โดยออกเสียงจากวรรณยุกต์เสียงหนึ่งเป็นวรรณยุกต์อีกเสียงหนึ่ง ทั้งในลักษณะเสียงที่สูงกว่าหรือต่ำกว่าระดับเสียงที่ถูกต้อง ซึ่งแต่ละระดับเสียงปรากฏค่าความถี่ที่ใกล้เคียงกัน อีกทั้งไม่สามารถหาลักษณะที่สัมพันธ์หรือสอดคล้องกันอย่างเป็นระบบได้ เพื่อให้เห็นลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงคิดเป็นคำร้อยละตามอักษรไตรยางศ์ เพราะอักษรไตรยางศ์เป็นการจัดหมวดหมู่อักษรไทยตามลักษณะการผันวรรณยุกต์ ผลจากการคำนวณพบว่า อักษรต่ำ คือ กลุ่มคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยมากที่สุด คือ ร้อยละ 52.26 ส่วนอักษรกลางกับอักษรสูงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 24.52 กับ 23.22 ตามลำดับ ทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลี เพราะความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาเกาหลี กล่าวคือ ถึงแม้ระบบเสียงภาษาเกาหลีจะมีระดับเสียงสูงต่ำ แต่ไม่ถือว่าเป็นหน่วยเสียงเพราะไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลง (เฮอ, 1981, หน้า 229-230 อ้างถึงใน ซูเคียง แบ, 2538, หน้า 41) ซึ่งต่างจากระบบเสียงภาษาไทยที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์มีหน้าที่แยกความหมายของคำ

2. ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ

จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการใช้คำของพิธีกรชาวเกาหลีพบข้อบกพร่องลักษณะเด่น 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้อง และการใช้คำผิดความหมาย ซึ่งสามารถแสดงความถี่และคำร้อยละได้ดังนี้

ตาราง 5

จำนวนและค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านการใช้คำของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจาก
หลักภาษาไทย

ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ	จำนวน	ร้อยละ
การใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้อง	28	68.29
การใช้คำผิดความหมาย	13	31.71
รวม	41	100.00

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการใช้คำของพิธีกรชาวเกาหลี 2 ลักษณะ คือ การใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 68.29 และการใช้คำผิดความหมาย คิดเป็นร้อยละ 31.71

2.1 การใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้อง หมายถึง การใช้คำเรียกหรือบอกลักษณะของคำนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษา เช่น

มันช่วยอะไรบ้างครับ**ตัวนี้**?

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคข้างต้นเพื่อสอบถามเกี่ยวกับสรรพคุณของผลไม้กรด โดยใช้คำลักษณะนามเรียกแทนว่า “ตัว” ซึ่งใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้องเพราะตามหลักภาษาแล้วคำลักษณะนามของลูกไม้หรือสิ่งที่มีลักษณะเป็นรูปกลม ๆ คือคำว่า “ลูก” ส่วนคำลักษณะนามคำว่า “ตัว” มักใช้เรียกสัตว์หรือสิ่งของบางอย่างที่มีรูปร่างหรือส่วนประกอบเทียบได้กับร่างกายของมนุษย์ เช่น ตะปู เสื้อ ก้าวี่

แล้ว**อันนี้**เรียกว่าอะไรครับ?

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคข้างต้นในบริบทที่การแสดงของชาวชนเผ่าจบแล้ว การใช้คำลักษณะนามคำว่า “อัน” จึงไม่ถูกต้อง เพราะคำลักษณะนามคำนี้มักใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะเป็นชิ้น ดังนั้นการใช้คำลักษณะนามในบริบทดังกล่าวจึงใช้ซ้ำกับคำนามได้ว่า “แล้วการแสดงนี้เรียกว่าอะไรครับ?”

ภาษาเกาหลีมีการใช้คำลักษณะนามเช่นเดียวกับภาษาไทย ดังนั้นข้อบกพร่องด้านการใช้คำลักษณะนามที่ไม่ถูกต้องหลักภาษาไทยอาจเกิดจากพัฒนาการทางภาษาของพิธีกรชาวเกาหลียังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) กล่าวคือ พิธีกรชาวเกาหลี

เรียนรู้แล้วว่าภาษาไทยมีการใช้คำลักษณนามเรียกแทนคำนาม แต่อาจจะไม่เข้าใจหรือจำไม่ได้ว่าคำนามแต่ละคำควรใช้กับคำลักษณนามคำใด

2.2 การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การใช้คำซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่สอดคล้องกับบริบท ตัวอย่างเช่น

นี่กว่าใช้หัวนี้เลย

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวว่าประโยคข้างต้นในบริบทที่หลังจากแขกรับเชิญคนไทยตัดใบของผักกั๋ง โดยผู้พูดชาวเกาหลีใช้คำว่า “หัว” ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ “หัว” กับ “ใบ” เป็นส่วนประกอบของพืชผักเช่นเดียวกัน จึงอาจทำให้ผู้พูดชาวเกาหลีไม่เข้าใจถึงความแตกต่างของคำทั้งสอง โดยหัวคือส่วนของพืชผักที่มีก้อยู่ใต้ดินเป็นที่กำเนิดของต้นอ่อน แต่ใบคือส่วนของพืชผักที่อยู่ต่อจากก้านกิ่ง มีลักษณะเป็นแผ่นแบน ๆ

นี่ล่ะคะหอยที่XX, ไปจับกับพินพรมานะคะเยอะไหมคะเยอะมากเลย

จากตัวอย่างข้างต้นพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำกริยาคำว่า “จับ” มีความหมายในลักษณะอาการที่ใช้มือยึดกำไว้ไม่ให้หลุดหรือหนี แต่ในบริบทข้างต้นเป็นเพียงการใช้มือนำเอาหอยจากพื้นทรายขึ้นมา ซึ่งแขกรับเชิญคนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษาก็ใช้คำว่า “เก็บ” ดังนั้นจึงควรใช้คำกริยาคำว่า “เก็บ” ซึ่งจะถูกต้องและเหมาะสมกว่า

ลักษณะข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิดความหมายสะท้อนให้เห็นว่า พิธีกรชาวเกาหลีมีการเรียนรู้และสามารถใช้คำชนิดต่าง ๆ ในภาษาไทยได้ถูกต้อง แต่อาจจะมีความสับสนหรือไม่เข้าใจคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันดีพอ จึงส่งผลให้เกิดการเลือกใช้คำผิดความหมายดังตัวอย่างข้างต้น

3. ข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์

ลักษณะโครงสร้างพื้นฐานทางวากยสัมพันธ์ของภาษาไทย คือ ประธาน-กริยา-กรรม (SVO) แต่ภาษาเกาหลีเป็นแบบ ประธาน-กรรม-กริยา (SOV) ด้วยลักษณะโครงสร้างพื้นฐานทางวากยสัมพันธ์ที่ต่างกันระหว่างภาษาที่สองกับภาษาแม่ จึงเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า พิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านประโยค 3 ลักษณะ ได้แก่ การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การขาดคำที่จำเป็น และการเรียงลำดับคำ

ตาราง 6

จำนวนและค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านประโยคของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจาก
หลักภาษาไทย

ข้อบกพร่องด้านประโยค	จำนวน	ร้อยละ
การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น	20	41.67
การขาดคำที่จำเป็น	16	33.33
การเรียงลำดับคำ	12	25.00
รวม	48	100.00

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านประโยค
ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากหลักภาษาไทย 3 ลักษณะ ซึ่งการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นพบ
มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.67 รองลงมา คือ การขาดคำที่จำเป็น คิดเป็นร้อยละ 33.33
และน้อยที่สุด คือ การเรียงลำดับคำ คิดเป็นร้อยละ 25.00

3.1 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น หมายถึง การกล่าวประโยคที่มีลักษณะเติมคำที่
ไม่สำคัญจนส่งผลให้เป็นประโยคที่มีข้อบกพร่องด้านโครงสร้างประโยค เช่น

รู้จักคือเป็นกระเป๋างค์ครับ

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคตัวอย่างข้างต้นโดยไม่มีจังหวะการหยุด
ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีการใช้คำกริยาหลักซ้อนกันสองคำ ทั้งนี้เนื่องจากในภาษาเกาหลีมี
คำกริยา คำว่า “oᄇᄇ /ida/” ที่แปลว่า “เป็น คือ” (ฌองส์ ฮวัน ซึง, 2536, หน้า 212)
ด้วยอิทธิพลจากภาษาเกาหลีจึงส่งผลให้พิธีกรชาวเกาหลีเข้าใจว่าเป็นหนึ่งคำเหมือน
กับภาษาเกาหลี หรือใช้เพราะไม่ทราบว่าต้องเลือกคำใดคำหนึ่งจึงจะถูกต้องตามหลัก
ภาษาไทย ด้วยโครงสร้างประโยคและบริบทดังกล่าวผู้พูดใช้คำใดคำหนึ่งได้โดยไม่ส่งผล
ให้ความหมายเปลี่ยนไป ได้แก่ “รู้จักคือกระเป๋างค์ครับ” หรือ “รู้จักเป็นกระเป๋างค์ครับ”

แล้วชุมชนบ้านก็ดูแลรักษาการณ์แบบนี้เรื่อย ๆ ปะคะ?

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคที่มี
ลักษณะเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น คือ คำว่า “บ้าน” เพราะคำว่า “ชุมชน” เป็นคำที่มีความหมาย
ครอบคลุมกลุ่มคนที่ปลูกสร้างบ้านเพื่ออยู่อาศัยในบริเวณเดียวกัน ดังนั้นตัวอย่าง
ข้อบกพร่องนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่า พัฒนาการทางภาษาของพิธีกรชาวเกาหลียังไม่สมบูรณ์

(developmental errors) ในลักษณะของการเลือกใช้คำที่มีความหมายครอบคลุมกัน ซึ่งสามารถกล่าวเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ว่า “แล้วชุมชนก็ดูแลรักษาการณ์แบบนี้เรื่อย ๆ ปะคะ?”

3.2 การขาดคำที่จำเป็น หมายถึง การกล่าวประโยคที่มีลักษณะขาดคำสำคัญ จนส่งผลให้เป็นประโยคที่มีข้อบกพร่องด้านโครงสร้างประโยค เช่น

พี่เมื่อก็บอกว่า, พี่อ้อยไม่ใช่เป็นคน \emptyset แท้

ประโยคตัวอย่างข้างต้นปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวทวนว่า คู่สนทนาไม่ใช่คนไทยแท้ เพราะมีบรรพบุรุษเป็นชาวลาวครั้งอพยพมาอยู่ประเทศไทย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าขาดคำสำคัญคำว่า “ไทย” ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรกล่าวว่า “พี่เมื่อก็บอกว่า, พี่อ้อยไม่ใช่เป็นคนไทยแท้” ข้อบกพร่องลักษณะนี้อาจมีสาเหตุเกิดจากผู้พูดหลังผลอสึกกล่าวคำสำคัญคำดังกล่าว

ผมพยายามทำ, ลูกปิดแต่, ผม \emptyset ฟัง, เยอะแยะ

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าประโยคที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวนั้น ขาดคำกริยาคำว่า “ทำ” เพราะหากพิจารณาเฉพาะ “ผมฟัง” จะมีลักษณะความหมายว่าผู้พูดตั้งใจทำให้เสียหายซึ่งแย้งกับประโยคก่อนหน้าและใจความโดยรวม ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรกล่าวว่า “ผมพยายามทำ, ลูกปิดแต่, ผมทำฟัง, เยอะแยะ” ทั้งนี้ อาจมีปัจจัยเกิดจากความสับสนหรือพลั้งเผลอเพราะคำว่า “ทำ” กับ “ฟัง” เป็นคำกริยาเหมือนกัน จึงอาจทำให้ผู้พูดชาวเกาหลีคิดว่าใช้ “ฟัง” คำเดียวได้

3.3 การเรียงลำดับคำ โครงสร้างประโยคภาษาไทยสามารถนำคำมาเรียงลำดับตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำ ดังนั้นตำแหน่งของคำในประโยคภาษาไทยจึงมีความสำคัญเพราะหากเรียงลำดับคำไม่ถูกต้องก็จะส่งผลให้เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ เช่น

ผมภาษาไทยไม่รู้, ครับ

จากตัวอย่างข้างต้นเมื่อพิจารณาการเรียงลำดับคำของประโยคพบว่า เริ่มต้นด้วยประธาน (ผม) ตามด้วยกรรม (ภาษาไทย) โดยมีคำปฏิเสธกับคำกริยาอยู่ช่วงท้ายประโยค (ไม่รู้) และจบด้วยคำลงท้าย (ครับ) เพื่อแสดงความสุภาพของผู้ชาย ลักษณะการเรียงลำดับคำในประโยคดังกล่าวไม่ใช่โครงสร้างประโยคภาษาไทย (SVO)

แต่เป็นโครงสร้างประโยคภาษาเกาหลี (SOV) ที่คำกริยามักอยู่ตำแหน่งท้ายประโยค (มองส์ ฮวัน ซึง, 2536, หน้า 22) ซึ่งสามารถกล่าวเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ว่า “ผมไม่รู้ภาษาไทย, ครับ”

พี่ ๆ เป็นลูกมือ ๆ XXให้หน่อย

หากพิจารณาการเรียงลำดับคำพบว่า ช่วงต้นประโยคพิธีกรชาวเกาหลีเรียงลำดับคำได้ถูกต้องคือประธาน (พี่) กริยา (เป็น) กรรม (ลูกมือ) แต่ช่วงท้ายประโยคพบว่า มีการสลับตำแหน่งคำกริยา (ให้) กับกรรม (XX) ซึ่งเป็นชื่อพิธีกรชาวเกาหลี แล้วจบประโยคด้วยคำวิเศษณ์คำว่า “หน่อย” ที่เป็นคำในโครงสร้างประโยคขอร้อง ซึ่งลักษณะการวางคำกริยาไว้ท้ายประโยคคือลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาเกาหลี จากตัวอย่างประโยคข้างต้นจึงสะท้อนให้เห็นว่า ผู้พูดมีการเรียนรู้การใช้ประโยคขอร้องในภาษาไทยแล้ว แต่เป็นการเรียนรู้ที่ไม่สมบูรณ์เพราะยังมีลักษณะการใช้ภาษาที่ถูกแทรกแซงจากภาษาเกาหลี ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรกล่าวได้ว่า “พี่ ๆ เป็นลูกมือ ๆ ให้XXหน่อย”

จากการสังเคราะห์ข้อบกพร่องสามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยววันนี้มี 2 ประการ ได้แก่ การแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) และพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) ดังนี้

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี 2 ประการ ประการแรก คือ การแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) เป็นการนำกฎเกณฑ์หรือรูปแบบบางประการในภาษาแม่มาใช้ในการเรียนรู้หรือการใช้ภาษาที่สอง โดยในงานวิจัยนี้พบลักษณะการแทรกแซงจากภาษาเกาหลี 6 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงสระสั้นยาวไม่มีผลต่อการเปลี่ยนความหมายของคำ กฎการออกเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาเกาหลี การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นบางลักษณะ เช่น คำว่า “oɿ /ida/” แปลว่า “เป็น คือ” ที่ส่งผลให้ผู้พูดชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องในการเลือกใช้คำในภาษาไทย และโครงสร้างประโยคของภาษาเกาหลี คือ ประธาน-กรรม-กริยา (SOV) และประการที่สอง คือ พัฒนาการทางภาษาของพิธีกรชาวเกาหลียังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำลักษณนาม การใช้คำ

ผิดความหมาย การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และการขาดคำที่จำเป็น อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ และสถิติคำร้อยละแสดงให้เห็นว่าอิทธิพลจากภาษาแม่ (L1 interference) คือ ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องมากกว่าสาเหตุที่เกิดจากพัฒนาการทางภาษาของผู้ใช้ภาษาชาวเกาหลีอย่างชัดเจน

ตาราง 7

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี

ข้อบกพร่อง	การแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference)	พัฒนาการทางภาษาไม่สมบูรณ์ (developmental errors)
การออกเสียงสระ	✓	-
การออกเสียงพยัญชนะต้นควบ	✓	-
การออกเสียงพยัญชนะท้าย	✓	-
การออกเสียงวรรณยุกต์	✓	-
การใช้คำลักษณนาม	-	✓
การใช้คำผิดความหมาย	-	✓
การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น	✓	✓
การขาดคำที่จำเป็น	-	✓
การเรียงลำดับคำ	✓	-

ทั้งนี้กระบวนการการเรียนรู้หลักภาษาและการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่มีลักษณะไม่สมบูรณ์อาจเกิดจากการเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบ (imitation) (Brown, 2000) และนำไปสู่ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยได้เช่น

แขกรับเชิญคนไทย: phrɔ³ khaw³ mi⁰ faam⁰ cham⁰ naan⁰
(เพราะเขามีฟามชำนาญ)

พิธีกรชาวเกาหลี: faam⁰ cham⁰ naan⁰
(ฟามชำนาญ)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า พิธีกรชาวเกาหลีเกิดการเรียนรู้ผ่านการเลียนแบบการออกเสียงคำว่า “ความ /khwaam⁰/” เป็น “ฟาม /faam⁰/” ซึ่งเป็นลักษณะการออก

เสียงที่ไม่ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย ลักษณะข้อบกพร่องที่เกิด จากการเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบดังกล่าวสอดคล้องกับที่ Dulay et al. (1982, p. 138) กล่าวว่า “ข้อบกพร่อง (error) เป็นสิ่งที่เบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานการใช้ภาษา แต่ข้อบกพร่องก็เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”

อภิปรายผล

การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงผิด การใช้คำตามความหมายและหน้าที่ไม่ถูกต้อง และการประกอบรูปคำให้เป็นประโยคไม่ตรงตามหลักวากยสัมพันธ์ภาษาไทย ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องเหล่านี้ตรงตามการจำแนกประเภทข้อบกพร่องของแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) โดยข้อบกพร่องด้านการออกเสียง พบว่าลักษณะเฉพาะของระบบเสียงภาษาไทยมักจะเป็นปัญหาสำหรับพิธีกรชาวเกาหลี ได้แก่ หน่วยเสียงสระสั้นยาวต่างกันความหมายต่างกัน ในภาษาเกาหลีไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ สอดคล้องกับการเปรียบต่างระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีของซูเคียง แบ (2538) และหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเกาหลีมีกฎเกณฑ์การออกเสียงสัมพันธ์กับพยางค์ก่อนหน้าหรือพยางค์ตามหลัง (มองส์ ฮวัน ซึง, 2541) ข้อบกพร่องด้านการใช้คำพบว่า มีการใช้คำผิดทั้งหน้าที่และความหมาย สอดคล้องกับงานวิจัยของจินดาร์ตัน ธรรมรงวูทย์ (2553) ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีน และงานวิจัยของณัชชา เงินธรรม (2557) โดยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยคภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลี และข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์สอดคล้องกับงานวิจัยของ Dulay et al. (1982) ที่พบว่า กลวิธีการผลิตภาษาระดับประโยคของผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองมีความบกพร่อง 4 ลักษณะ ได้แก่ การขาดคำที่จำเป็น การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การใช้คำหรือประโยคผิดรูป และการเรียงลำดับคำผิด แต่ในงานวิจัยนี้พบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การขาดคำที่จำเป็น การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และการเรียงลำดับคำผิด ส่วนปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง ได้แก่ การแทรกแซงจากภาษาแม่และความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยของนวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2551, หน้า 146) ที่ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่า

อิทธิพลของภาษาแม่เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องมากกว่าพฤติกรรม การเรียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติโดยทั่วไป

บทความวิจัยนี้ศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการ โทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว โดยการจำแนกประเภทข้อบกพร่องที่พบเพื่อวิเคราะห์ และพิจารณาถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในลักษณะนั้น ๆ อีกทั้งผลการวิจัย ทำให้เห็นแนวทางในการปรับแก้ข้อบกพร่องของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษา ต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าบทความวิจัยนี้ สนับสนุนแนวทางการศึกษาข้อบกพร่องตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis)

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยนี้สามารถเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาติเพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถและป้องกันไม่ให้ผู้เรียนเกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในอนาคต

1. การวิจัยต่อไปควรศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่สัมพันธ์กับลีลาการเรียนรู้ ประสบการณ์การใช้ภาษาและระดับความสามารถ ด้านภาษาไทย
2. การวิจัยต่อไปควรศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของผู้เรียนชาวต่างชาติในบริบทอื่น ๆ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน หรือมีภาษาแม่ เป็นภาษาอื่น เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเวียดนาม ภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของปริญญาานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง การศึกษา การใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการ โทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

รายการอ้างอิง

- เขมนิจ จามิกรณ์, เอกสิทธิ์ สนามทอง, อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล และดวงเดือน จันท์เจริญ.
(2563). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ระดับมืออาชีพ
ในประเทศไทย. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*,
12(2), 105-115.
- จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์. (2553). *ข้อบกพร่องเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ในการสื่อสารระหว่าง
วัฒนธรรม: กรณีศึกษาการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีน*.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร,
คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชูเคียง แบ. (2538). *การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษา
เกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคน
เกาหลี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มองส์ ฮวัน ซึง. (2536). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษา
เกาหลี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย (สายภาษา),
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- มองส์ ฮวัน ซึง. (2541). *ภาษาเกาหลีเบื้องต้น*. คยองกี, เกาหลี: ซัมจิซา.
- ณัชชา เงินธรรม. (2557). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยคภาษาไทยของผู้เรียน
เกาหลี*. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2551). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วารสารวรรณวิทัศน์*, 8, 146-159. doi: 10.14456/
vannavidas.2008.5
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

- สรสิริ วรวรรณ, ม.ล. (2539). *ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bangkok Post. (2020). *Dining on success of the Korean Wave*. Retrieved from <https://www.bangkokpost.com/life/social-and-lifestyle/1854129/dining-on-success-of-the-korean-wave>
- Brown, H. D. (2000). *Principles of language learning and teaching* (4th ed.) New York: Pearson Longman.
- Corder, S. P. (1981). *Error analysis and interlanguage*. New York: Oxford University Press.
- Dulay, H., Burt, M., & Krashen, S. (1982). *Language two*. New York: Oxford University Press.
- Odlin, T. (1989). *Language transfer, cross-linguistic influence in language learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (1994). A non-contrastive approach to error analysis. In J. C. Richards (Ed.), *Error analysis: Perspectives on second language acquisition* (13th ed.) (pp. 172-178). London: Longman.